

יעקוב ויצקי

עם ישראל היא

יעקובי צקי

077-8668074

משיב הרוח!

עוד תפילה מבולבלת, עוד שבת שגרתית ועוד יום עבר חלף לו, ואני כמנסה לאחוז בשיגרה בכוח. אין לי שום חשק להכיר במציאות הנוראה הזאת שהתבססה מולי ומסתירה לי את אור השמש. סליחה את יכולה לזוז קצת בבקשה? את מסתירה לי את החיים. אני רוצה את החיים שהיו לי בחזרה!

נעצר מול לוח המודעות. עיניי נעות בין שמות המתים לשמות המבצעים בין בכי לשמחות. בין ייאוש לתקווה.

אני עומד כלא מבין, הכל מתערבב עם הכל, בית האבל עם בית המשתה ובית המשתה עם בית האבל. אב המשפחה נלקח מן העולם ביום שהכניס את בנו בבריתו של אברהם אבינו, חתן נשאר ללא חציו המיועד שבוע לפני יום שמחתו. ואני הקטן מה רק רוצה? לחזור לשיגרה... רק לחזור למה שהיה: כולל, חיידר, חתונות, בר-מצווה, ברית מילה, חברים, חברותא, חיים!

לפתע החלה הרוח לנשוב בעוצמה וגשם חזק התחיל לרדת... אני נאבק להחזיק את המטריה שלי שלא תתקפל ותשבר. המטריה נשברה.

נשארתי עומד במקום, נותן לטיפות גשם החזקות לנקות את נשמותי. בחסדי השם הגשם הפסיק והרוח נחלשה. וענני הגשם הכבדים התפזרו מעט. קרני השמש החמות פלסו דרכן מבעד העננים וליטפו את גופי הסחוט והקר... ובאותו רגע הרגשתי את החיבוק של אבא והבנתי.

עכשיו אני יודע שיש לי הכל, את כל מה שה' רוצה: כולל עם

אמונה, היידר עם אמונה, חתונות עם אמונה, בר-מצווה עם
אמונה, ברית מילה עם אמונה, חברים עם אמונה, חברותא עם
אמונה, חיים עם אמונה!

זוהי תקופה קשה של נסיונות גדולים אשר לא פוסחים על אף אחד,
כל מה שה' רוצה מאיתנו בעת הזאת, שבשעה שרוחות מלחמה
נושבות, נחזיק חזק ולא נתקפל ונשבר...

עם ישראל חי!

תחזיקו מעמד עוד קצת... המשיח כבר ממש מעבר לפינה!

מיהו יהודי?

”ויוסף הוא השליט על הארץ הוא המשפיר לכל עם הארץ...”

הבה נתבונן בשמות אבותינו הקדושים, אברהם מלשון רוממות, יצחק מלשון צחוק-שמחה, יעקב מלשון עקביות. כל השמות של אבותינו מעידים על יסודי עבודת ה' של האיש היהודי, רוממות, שמחה ועקביות!

והנה אנו רואים עוד יסוד חשוב מאוד והוא שייך ליוסף מלשון מוסיף! כבר נאמר בפרקי אבות (פ"א מ"ג): "ודלא מוסיף יסף, ודלא יליף, קטלא חייב", פירוש, מי שאינו טורח להוסיף בעבודת ה' וללמוד תורה, נחשב כמת!, כיון שכל מהותו של היהודי שהוא הולך ומוסיף על דרגתו.

אך כמובן שאדם רוצה להוסיף בעבודת ה', הוא יעשה זאת ע"י פעולות פשוטות ולא מוגזמות, כלומר אם אני יאמר עכשיו לעולם אני לא ידבר לשון הרע... זה לא יתפוס בחיים! זה נטו דמיונות! היצר הרע לא פראייר הוא ישר יפעיל לחצים ויפיל אותנו. כי זה לא הגיוני כלל להפוך את כל החיים במכה אחת, נצרך לזה תעצומות נפש אדירות!

כמו שאחד ינסה להרים משקולות של 200 ק"ג בפעם הראשונה! זה לא שייך כלל. כך גם הנשמה, בשביל להשתנות צריך להתחיל במה שקל לנו יותר ולא להכנס כרגע למקומות בלתי אפשריים.

התפקיד שלנו הוא להגדיל את השטח שאנחנו כן מסוגלים. וזה הסוד הגדול של הולך ומוסיף! מי שיודע להוסיף בעבודתו הוא השליט!

ויגש עליו היהודי

"ויגש אליו יהודה, ויאמר בי אדני, ידבר-נא עבדך דבר באזני אדני, ואל-יחר אפך בעבדך..."

יהודה חשב שמן הדין הוא באמת אשם וגם צריך לקבל עונש! מכל מקום הוא ניגש אל יוסף להצדיק את עצמו. אף על פי שכבר נגזר דינו, כל טענה לא אמורה להועיל כלל. אם 'מלך מצרים' גזר עלי את הדין, מי אני שיכול להגיד משהו בכלל? יש עם מי לדבר? אבל בכל זאת הוא ניסה לדבר עם 'מלך מצרים', שמא אולי יצליח להציל אפילו משהו קטן.

אמרו חז"ל "אוי לנו מיום הדין אוי לנו מיום התוכחה" (בראשית רבא צג, י) כי "אוי לנו מיום הדין" זה כולם יודעים אבל "אוי לנו מיום התוכחה"? אין הכל יודעים! כולם חושבים אני בסדר, הצדק איתי. ומה יוסף הקטן בשבטים כשאמר להם "אני יוסף" ונבהלו מפניו... אמרו חז"ל כשיבוא הקב"ה ויוכיח את כל אחד ואחד מאיתנו לפי מה שהוא עם כל הנגיעות וההיתרים שאנחנו המצאנו. על אחת כמה וכמה... כי מה יוסף כשגילה להם נגיעתם נבהלו... כל שכן כשיגלה הקב"ה נגיעה של כל אחד ואחד, לא נמצא מה לענות!

אף על פי כן "ויגש אליו יהודה" או יותר נכון ויגש אליו ה'יהודי'! מקובלני מבית אבי אבא – אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים! כך גם אנו בכל זאת ננסה לדבר אם 'מלך העולם', שמא אולי נצליח להציל אפילו משהו קטן.

כף זכות על כל יהודי

**"וַיֵּרָא מִלְאָךְ ה' אֵלָיו, בְּלִבַּת אֲשֶׁם תַּוֹךְ הַסֶּנֶה; וַיֵּרָא, וַהֲנֵה הַסֶּנֶה
בְּעַר בָּאֵשׁ, וַהֲסֶנֶה, אֵינָנו אֶפֶל..."**

לימוד מוסר גדול לימד אותנו משה רבינו... איך אנחנו דנים אחרים.
"וַיֵּרָא וַהֲנֵה הַסֶּנֶה בְּעַר בָּאֵשׁ" ... למרות כל האש שאחזה בסנה,
משה רבינו הצליח לראותו!

כתב המהר"ל: "בחנית לב טוב הוא שהאדם מבקש טובת חברו
ומצד זה הוא דן אותו לכף זכות אף באופן הרחוק, ובהיפך בעל
לב רע הוא זה החפץ ברעת חברו ולפיכך ידונו אותו לכף חובה גם
בצד הרחוק."

ועוד הוסיף ה'חפץ חיים' בספרו: והנה מה מאוד צריך האדם לחזק
את עצמו במידה זו, לדון כל אדם לכף זכות, כי ע"י מידה זו של כף
זכות או להיפך חלילה, נקל לאדם להעלות על עצמו שם צדיק או
רשע בעולם"

וכך משה רבינו הצליח למרות הכל לראות את הטוב, שזהו הסנה
בתוך הרע שזוהי האש. לכן צריך לדעת, כאשר אנו דנים בני אדם
לכף זכות... זהו המפתח לעליה רוחנית וקירבה לה!
"וַיֵּקְרָא אֵלָיו ה' מֵתוֹךְ הַסֶּנֶה..."

עם קשה עורף

"וַיֵּרָא פְּרָעָה, כִּי-חָדַל הַמֶּטֶר וְהַבָּרָד וְהַקָּלָת וַיִּסָּף לַחֲטָא ..."

גם את מידת העקשנות אפשר לקחת לכיוון חיובי... הכיצד? אותה עקשנות אצל יהודי הופכת למעלה כשהיא לצורך עמידה על עקרונותיו ואמונתו!

לעומת זה בצד השלילי, כתב הגר"א בביאורו למשלי "תועבת ה' עקשי לב": והמודה ועוזב ירוחם והמעקש ליבו ולא שב בתשובה הוא תועבת ה'.

טבע האדם הוא להמשך אחר תאוותיו, ובזה הוא סוטה מדרך האמת ונוצרת לו מידת העקשנות מלקבל את האמת. וכך הוא חי בדמיונות גדולים כי כל תפיסת המציאות שלו מעוותת לחלוטין.

אמרו חכמינו שגם למידת העקשנות יש צד של שבח, "ראיתי את העם הזה והנה עם קשה עורף הוא" – אתה סבור שהוא לגנאי ואני סובר שהוא לשבח! רמז הקב"ה "ראיתי את העם הזה" – העם הזה 'נראה לי', מוצא חן בעיני! במה? בכך שהוא "עם קשה עורף" שכן בתכונה זו הם יכולים להשתמש בה לטובה ולשמור בעקשנות על יהדותם.

וכך הייתה מידת האבות הקדושים ללא כוח העקשנות לעמוד כנגד כל העולם כולו... לא הייתי כותב שורות אלו!

איש גדול

“וַיִּתֵּן ה' אֶת-חַן הָעַם בְּעֵינֵי מִצְרַיִם גַּם הָאִישׁ מֹשֶׁה גָּדוֹל מְאֹד בְּאָרֶץ מִצְרַיִם בְּעֵינֵי עַבְדֵי-פְרֹעָה וּבְעֵינֵי הָעַם”

מיהו אדם גדול? לפי מידת מכנסיו? גודל הפלוס שלו בבנק? או שמא דווקא אדם אשר ידעותיו מרובות בתורה בנגלה ובנסתר? כתוב בתורה “וַיַּעַן מֹשֶׁה, וַיֹּאמֶר, וְהֵן לֹא-יֶאֱמִינוּ לִי, וְלֹא יִשְׁמְעוּ בְקִלִּי: כִּי יֹאמְרוּ, לֹא-נִרְאָה אֱלֹהֶיךָ ה'” (פרשת שמות ד א). משה רבנו מרוב ענוונותו “וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנָו מְאֹד מִכָּל הָאָדָם”, לא האמין שמישהו כלל יקשיבו לו... ופלא גדול לאחר שתי פרשות לא רק שעם ישראל האמין לו אלא גם הגוים, משה רבנו מצא חן בעיניהם! **“הָאִישׁ מֹשֶׁה גָּדוֹל מְאֹד בְּאָרֶץ מִצְרַיִם וכו'”**.

כפי שכתוב שם: “וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי ה' מַה זֶה בַּיָּדְךָ? וְעַנָּה לוֹ מֹשֶׁה: “מַטֵּה...” וַיֹּאמֶר הַשְּׁלִיכֵהוּ אַרְצָה וַיִּשְׁלִיכֵהוּ אַרְצָה וַיְהִי לְנַחֵשׁ וַיִּנָּס מֹשֶׁה מִפָּנָיו”.

אומר הקב"ה למשה: דע לך שום דבר לא שלך הכל ממני! כי אדם גדול הוא אחד שמבין שמעצמו הוא כלום ושום דבר, אפילו המקל 'שלך' הוא בשליטתני! ויותר מזה אמר הקב"ה למשה: “וַיֹּאמֶר ה' לוֹ עוֹד הֲבֵא נָא יָדְךָ בְּחִיקָךָ וַיָּבֵא יָדוֹ בְּחִיקוֹ וַיּוֹצֵאָהּ וַהֲיָה יָדוֹ מְצַרְעַת בְּשַׁלְּג: וַיֹּאמֶר הָשֵׁב יָדְךָ אֶל חִיקְךָ וַיָּשֵׁב יָדוֹ אֶל חִיקוֹ וַיּוֹצֵאָהּ מִחִיקוֹ וַהֲיָה שָׁבָה כְּבָשָׂרוֹ” אפילו היד 'שלך' בשרך! אינה שלך!

תבין שהכול הוא מאיתו יתברך “ולענוים יתן חן”... שאדם יבין ששום דבר לא משלו אלא הכל מהבורא, רק אז יוכל להיות בגדר “איש גדול”.

חוף מבטחים

**"וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בַיַּבְשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם וְהַמַּיִם לָהֶם חֲמָה מִימֵינָם
וּמִשְׁמַאֲלָם"**

העולם בחוץ הוא כמו ים סוער... ומי שלא אווזו חזק, עלול לצלול
עמוק "כְּעוֹפֶרֶת בְּמַיִם אֲדִירִים..."

ואיך נחלץ מטביעה? כיום יותר מתמיד ישנם הרבה טרדות
המוציאות אותנו מלימוד התורה. נעלם כענן חולף, הרצף בלימוד
והוא נעשה כ'קרעים, קרעים' (חזו"א) רבותי, כך אי אפשר להגיע
להתמדה ולאמת האמיתית. וכל זה מכיון שדעתינו לא מונחת באף
מקום!

"וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בַיַּבְשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם" התורה מגלה לנו את דרך
המילוט לחוף המבטחים מאותו השגעון של העולם! "ובני ישראל
הלכו ביבשה", ומהי אותה יבשה? אלו הם בתי המדרשות! "היבשה
שבתוך הים"... אומר הקב"ה לעמו: אם תכנסו לבתי המדרש
תינצלו! כי אז המים (ואין מים אלא תורה) תהיה לכם חומה
מימינכם ומשמלאכם! וזוהי הגמרא, מצד אחד חומת רש"י מצד
שני חומת תוספות!

ככל שאדם מתקשר לתלמוד, כך יש לו יותר אחיזה בחיי עולם
אשר ה' נטע בתוכנו. ככל שהוא מצליח לתפוס, לקנות, להכניס
לתוכו במובן שכלי, דהיינו "זכיתי להבין את דברי התלמוד!" כך
אישיותו הפנימית היהודית משתלמת יותר ויותר... וכך הוא יוכל
ב"ה להנצל מהסערה שבחוץ!

אנכי ה'!

“אנכי ה' אלהיך, אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים”

הדבור הזה מצות עשה, אנכי ה'... מורה ומצווה אותנו שנדע ונאמין כי יש ה', והוא האלוקים! ואמר אשר הוצאתיך מארץ מצרים, כי הוצאה משם מראה על המציאות ועל החפץ בנו, כי בידיעה ובהשגחה ממנו יצאנו משם שזהו היסוד הראשון באמונה! (רמב"ן)

האם אתם יודעים מהו בעצם החידוש שהגיע לעולם בעשרת הדיברות? גם לפני כן ידעו שאסור לרצוח, לגנוב לנאוף... זה לא מוסרי, הרי אם היה מותר לגנוב, האדם לא היה יכול לצאת מביתו! החידוש הוא הדיבר הראשון “אנכי ה'”. כלומר שלא יבוא אחד כמו החמאס או היטלר ימח שמם וזכרם! ויגידו... אני מסכים שאסור לרצוח בני אדם! זה באמת לא מוסרי. רשעים מרושעים! הרי רצחתם מליוני יהודים בדם קר!!! אהה... נכון. אבל יהודים זה מותר, הם לא בני אדם. ח"ו.

רבותי, הדיבר הראשון בא לחדש לנו שרק הקב"ה הוא אדון הכל והוא המחליט הבלעדי! אני יאמר לכם מה זה רצח! אני יאמר לכם מתי זה נחשב גנבה! לא בנאדם לפי מנת שכלו והבנתו הלקויה, יאמר מתי כן מתי לא.

אומר לנו הקב"ה כל מה שנאמר עשרת הדיברות, זה הכל תחת שלטתי, ולא נתון לשיקול אדם זה או אחר. לכן אני הקטן ישכיל להבין זאת, שהקב"ה מחייה את העולם הזה בכל רגע ורגע והשגחתו עלינו תמיד.

עד כאן!

מסופר על בחורה אמריקאית שהיתה רחוקה ממצוות. אך רצתה ללכת ללמוד בתיכון של דתיות. כי הבינה שהעולם רק הולך ומתדרדר ואין שום ערכים יותר. היא ראתה את אותן נערות שלומדות במסגרות האלו וממש קינאה בהן והיתה מוכנה לעזוב הכל וללכת ללמוד במקום, ושזהו עתידה שם תקבל ערכים אמיתיים.

טוב, הלכה לאותו תיכון כדי להרשם. והגיע למזכירה שברצונה להרשם לשנה הבאה. המזכירה הסתכלה עליה... "את יודעת שזה מסגרת מאוד שמרנית???"

כן, כן, אין בעיה..."

"ואת יודעת את תצטרכי לשים גרביונים..."

"אין בעיה"

"ואת יודעת שצריך שרוולים ארוכים?..."

"אוקי. אין בעיה..."

"וקוקו צריך להיות אסוף..."

"בסדר אני אסתדר עם זה..."

"אוקי אז נראה שלא תהיה לך בעיה להתקבל"

"רגע, אבל את תצטרכי גם להוריד את העגיל בלשון..."

הבחורה הסתכלה על המזכירה בעיני עגל וצעקה "עד כאן!!!"

עד כאן!!!

"אבל למה? כבר הגעת עד לכאן, רק את העגיל..."

עד כאן. לזה אני כבר לא מוכנה!!!!

המזכירה הלכה לקרוא לרב.

הרב הגיע... שאל הרב מה הבעיה?

המזכירה ענתה שהיא מוכנה לעשות הכל רק לא להוריד את העגיל!!!

ענה לה הרב בחביבות:

"בואי תשמעי מה שהיה כאן שבוע שעבר. החבר'ה בתיכון של הבנים לא רחוק מכאן... הזמינו אותי שאבוא איתם לטיול לאחר שסיימו מסכת.

אמרתי אין בעיה, אני בא!"

שאלתי "לאן נוסעים הם אמרו לעשות צניחה חופשית".

אמרתי "אוקי אין בעיה"...

לאחר שהגענו אמרו לי שגם אני יהיה איתם במטוס.

"במטוס? אין בעיה" ...

עלינו גבוה גבוה...

למעלה אמרו לי "קדימה שים מצנח אתה גם צונח!"

"לא לא אמרתי אני אשאר כאן"...

לאחר שיכנועים.

אמרתי "אוקי אין בעיה"...

אז קפצתי ...

בעודי באמצע הנפילה בין שמיים וארץ המדריך צועק לי:

"רבי! רבי! אני צועק לו... "מההההההההההה?" הוא צועק חזרה

"תפתח את המצנח!!!!!!!"

"עד כאן!!! לזה אני כבר לא מוכן".

אחד כנגד כולם

קודם כל כלל חשוב שאתם חייבים להבין יש המון סיפורים בתנ"ך. אבל דעו לכם אם אין לסיפור הזה מסר לדורנו הוא לא היה מופיע בתנ"ך

אתם יודעים כמה נביאים היו לעם ישראל?

הגמרא אומרת 1.200,000! תחשבו רגע אם כל אחד היה כותב לא ספר אלא חוברת היתה לנו ספריה ענקית! רק מהנביא בלי גמרא. אבל בסוף נכנסו רק 48 נביאים ועוד שבע נביאות.

אז איפה הלכו כל הנביאים האלו?

אז צריך להבין שהנבואה שלהם היתה נקודתית אבל לא לדורות. מה שבתנ"ך זה נאמר לדורות!

לכן כל סיפור וסיפור בתנ"ך צריך לחשוב מהו המסר שאנחנו צריכים לקחת ממנו.

אנחנו מתחילים.

אנחנו בספר שמואל פרק י"ג: מסופר על שאול המלך שהיה נמצא במלחמה עם הפלישתים. באותה תקופה הפלישתים שלטו כאן ואסרו על עם ישראל להחזיק בכלי ברזל אלא רק ליצורך חקלאות. שלא ינסו למרוד בהם.

לאחר תקופה הפלישתים מבינים שישראל מתחילים ליצור מרד. והחלו ליצור על עם ישראל והם הגיעו עד לעיר שנקראת 'מכמש' שזה היה מקום מגוריו של שאול המלך.

הם הגיעו בצבא כבד של 30 אלף כלי רכב, 6000 פרשים, צבא כחול הים עם כלי נשק הכי חדישים.

בקיצור, אין כל סיכוי למחנה ישראל לשרוד את זה. שאול לוקח את עם ישראל ויורד לגלגל, הוא ממתין שם 7 ימים לשמואל הנביא שיבוא ויאמר לו מה ה' רוצה שהם יעשו. בינתיים כולם היו במריטת עצבים וחוסר אונים, מחכים לשמואל הנביא שיגיע. אלא שלא היה להם ביטחון במאה אחוז פשוט ברחו וחלקם אף הצטרפו לפלישתים.

סה"כ נשארו עם שאול 600 איש מכל עם ישראל!!! שאול המלך מחזיק מעמד עד היום השביעי וגם הוא מתחיל לדאוג – איפה שמואל הנביא? ואז שאול עושה את הטעות של החיים שלו, טעות שממנה הוא הולך להפסיד את המלוכה. הוא מעלה קורבן לה' במחשבה שאולי ה' ישרה עליו רוח חכמה והוא ידע מה לעשות.

הפלישתים כבר קרובים מאד ואין לאן לברוח. אחרי ששאלו הקריב את הקורבן שמואל הנביא הגיע ואומר לשאול מדוע מאסת את דבר ה'? אמרתי לך להמתין 7 ימים, אני הייתי צריך להקריב את הקורבן ועלי היתה צריכה לשרות רוח הנבואה. עכשיו שאתה הקרבת לא יכולה לחול עלי רוח הנבואה ואין לי מושג מה להגיד לך לעשות, אין לי שום מידע. קם שאול ועוזב את הגלגל.

עכשיו אתם מבינים כמה ביטחון בה' היה צריך שאול? איזה לחץ אדיר היה עליו בסיטואציה הזאת? הפרק הזה בא להראות לנו לאיזה עוצמה אדם יכול להגיע.

אדם שאין לו ביטחון, החיים מאד מאיימים.

הנביא ממשיך לספר...

שאלו חוזר עם 600 אנשים בלבד לעיר מכמש, ששם היו נמצאים הפלישתים במקום שנקרא "גבע בנימין" שזו גבעה מול המכמש ובאמצע יש עמק – מעין ואדי עם צוקים תלולים שמפריד בין שתי הגבעות. ככה הוא מחכה לתגובת הפלישתים, הוא כמו בן לא יעשה את הצעד הראשון, כיון שזאת תהיה ממש התאבדות.

הנביא עכשיו נותן פוקוס ליונתן והנער שלו שהיו בגבעה ליד. אומר יונתן לנערו, אי אפשר לשבת בחיבוק ידיים, בוא נלך אל הפלישתים, בוא נמסור נפש.

כשמישהו מוסר נפש ה' רואה שהאדם משליך עליו את כל האחריות "השליך יהבך על ה'" אז ה' לוקח את האחריות.

זה כמו ילד שמבקש מאיתנו משהו ואנחנו נעשה הכל כדי שיהיה לו... מה הסיבה? לא רק בגלל שאנחנו אוהבים אותו, אלא חז"ל אומרים שהעיקר הוא שהילדים נשענים עלינו לחלוטין והם בטוחים שאנחנו כל יכולים.

לכן כשהילד שלנו מבקש אנחנו מבינים שהוא נשען עלינו הישענות מוחלטת ורק אנחנו יכולים לעזור לו. ההישענות המוחלטת הזאת יוצרת בשמים מצב שלא יביישו את הילד ואנחנו כמו צינור שמסייע שזה יקרה.

וכמו שאמר דוד המלך "בְּךָ בְּטַחְתִּי אֶל אֲבוֹשָׁה", הקב"ה – אם אני נשען עליך ונופל אז זאת בושה כביכול על מה נשענתי...

חוזרים לסיפור

אומר יונתן לנערו, אני בוטח בה', בוא נלך עד הסוף!

זה נשמע קצת הזוי, שני אנשים שהולכים להילחם בצבא שלם כשליונתן יש רק חרב ולנערו אין כלום.

זה נראה לכם כמו ביטחון? לי זה נשמע כמו התאבדות... אבל אומר הנביא, זאת היתה מסירות נפש.

אומר הנער ליונתן, אם אתה מרגיש את זה מהבטן, בכל גופך שאתה מסוגל, אנחנו נעשה ונצליח.

כי כשבנאדם נשען על הקב"ה ממקום שאין שום אפשרות אחרת, בורא עולם לא יאכזב אותו.

הם לא מודיעים לאף אחד, אפילו לא דאגו לכוח גיבוי...

הם התחילו לטפס על הצוק שהיה מאד חלק.

פה הנביא מחליף את שמו של יונתן ב- יהונתן, הוסיף לו את שם ה' בשם!

ברגע שיונתן מחליט למסור נפש, הנביא משנה לו במקום את שמו! יהונתן אומר לנער שלו בוא נעשה סימן, ניחשף מול הפלישתים ולפי מה שהם יגידו כשהם יראו אותנו, זה יהיה הסימן לדעת אם הקב"ה יצליח דרכנו או לא. אם יגידו לנו "הלו אתם, עמדו שם! אנחנו באים אליכם" כמו שמקובל במעצר, אומרים לחשוד עצור במקום, "אנחנו באים". אז אנחנו בבעיה, זה סימן לא טוב... אבל אם יראו אותנו ויגידו "הלו אתם, עלו אלינו" כלומר בואו אלינו, זה יהיה סימן שאנחנו הולכים לנצח.

בטח אתם חושבים איך שני אנשים הולכים להילחם בצבא שלם, אבל זה לא נכון, ברגע שהם שמים ביטחונם במאה אחוז בה', זה לא שניהם, זה הקב"ה!

ואז הם עולים ויהונתן אומר לנערו, עכשיו נחשפים! הם עומדים חשופים והתגובה של הפלישתים "הי, הנה העבריים יוצאים מן החורים" צחקו עליהם שהם כמו ג'וקים שמתחבאים.

אבל יהונתן מחפש את המשפט שהוא רצה לשמוע, הוא עדיין לא שמע את הסימן שהוא רצה לשמוע.

אחרי שהפלישתים צחקו עליהם, הם צעקו ליהונתן ונערו "עלו אלינו" לא בכבוד שלהם להתאמץ ולבוא אליהם.

אומר יהונתן, ה' גדול! זה מה שרציתי לשמוע!

אז הם מתחילים לעלות, בטוחים שהפלישתים בידיים שלהם. יהונתן עולה לראש הרכס, נעמדים סביבו 20 חיילים פלישתים, הוא מוציא את חרבו ובהנפת חרב אחת הוא הורג 20 חיילים במכה. הפלישתים ראו את זה ולא הבינו מה קורה, ראו נס מול העיניים שלהם. ואז התחילה במחנה הפלישתי חרדת אלוקים. נכנס בהם שיגעון ודמיונות שמתקפים אותם מלא חיילים עבריים כשבעצם יש שם רק שני אנשים.

הקב"ה טובב להם איזה 'צ'יפ' במוח והם התחילו להרוג אחד את השני ובינתיים יהונתן עובר עם חרבו וכותש אחד אחד כמו שקוצרים תבואה. הפלישתים נכנסו לבהלת מנוסה וכל עשרות אלפי החיילים שלהם מתחילים פשוט לברוח!

בגבעה ממול יושב שאול והצופים שלו מבחינים בהתרחשות, הם אומרים לו תשמע, הח'ברה שם בורחים. שאול מבין שקורה פה משהו ושהניצחון בידיים שלהם, הם מסתערים על הפלישתים ומכים בהם שוק על ירך.

חבר'ה, כשקוראים את הסיפור המופלא הזה יודעים שלצערנו שזה מאד מזכיר את מה שקרה לפני כמה ימים... וכן במלחמת ששת הימים. 8 צבאות ערב היו עלינו ורצו לזרוק אותנו לים! הצבא שלנו עם כלי נשק ישנים, אחרי 19 שנה לקום המדינה, כולם הבינו שזה הסוף...

ואז הקב"ה הראה לנו שאין מעצור לה' להושיע בין מעט בין רב. המלחמה הוכרעה כבר בשעות הראשונות. חיל האוויר תקף את כל מטוסי חיל האוויר של האויב שהיו עוד בבסיסים וגם בשדה הקרב החיילים שלנו סיפרו שהערבים ברחו מתוך הטנקים בלי הנעלים שיהיה להם קל לרוץ... גם כאן הקב"ה טובב להם צ'יפ בראש. חוזרים לסיפור שלנו.

שאל מרגיש לאור הנס שקרה שיכולה להיווצר כאן גאווה של כוחי ועוצם ידי (יש לנו צבא חזק, חיל האוויר הכי טוב בעולם...) שאול לא רוצה שאף אחד יפול בחטא הזה, הוא מבין טוב מאד שקרה כאן נס מה' וזה לא קשור אלינו. הוא מחליט שכולם יצומו תוך כדי המלחמה. כשאדם בצום הוא מרגיש כנוע. ואנחנו כן חטאנו בחטא הגאווה, כוחי ועוצם ידי, לכן הקב"ה הביא לנו את מלחמת יום כיפור ששם אכלנו קש... למרות שגם שם בסוף היה נס...

אם ה' לא יעזור לנו, שום מטוס או טנק לא יעזרו!
את זה לומדים משאול ויהונתן. עד לאן אפשר להגיע עם אמונה וביטחון, וחס וחלילה שנחשוב שאנחנו מנהלים את העולם.

ממעמקים

למה כתוב בלשון רבים "ממעמקים"? כותב הרב שבדרון זצ"ל, שישנם שתי אפשרויות שאדם "יתעורר" או שהוא יחטוף מכה ואז יתעורר וזהו "עמק אחד" וה"עמק השני" הוא כשאדם יבין מעצמו שהוא שכדאי לו להתעורר! לפני שיקבל מכה!

וכאשר אדם נופל ישנם שתי אופציות. אחת כאשר הוא נופל הוא יכול לומר: "וואי נפלתי והגעתי למקום החשוך... ת'אמת דווקא נחמד כאן, כנראה שזה המקום שאני אומר להיות בו! ומה אם הפסוק "שבע יפול צדיק וקם"? אולי אני אצליח לקיים בפעם השמינית"... ומשלים עם אותו מצב שהגיע אליו אי שם בתחתית הבור. האפשרות השניה של אדם שנופל. שאותו נפילה תיהיה בגדר תירוץ בשביל לעלות אח"כ יותר גבוה. כלומר אותו אדם שהגיע לתחתית אומר לעצמו: "הלו שמישהו ידליק את האור! מה אני קשור לכאן? איך הגעתי לכאן" ומיד מתרומם חזרה למקום הראשון ואף יותר מכך. בעצם הדבר דומה לכדור גומי, כאשר הוא נחבט על הרצפה בחוזקה, אך מיד עולה למעלה ללא השתהות כלל ומגיע למקום גבוה יותר.

אז למה אני לא סוחר בעליות? הרי למדנו שבראש השנה היינו צריכים להמליך את ה'. עשינו זאת? המלכנו את ה' על עצמנו? או שבשבילנו זהו רק 'ווארט' הקשור ח"ו לחודש תשרי?

אמר דוד המלך "אֵלֶּה בְּרָכָב וְאֵלֶּה בְּסוּסִים וְאֶנְחֲנוּ בְּשֵׁם ה' אֱלֹהֵינוּ נִזְכִּיר". יש אנשים שהם חושבים שהם מחזיקים בהגה, שהם מושכים בחוטים, שהם מנהלים את העולם. אבל אני יודע, אומר דוד המלך שאני לא יכול לעשות כלום! מקסימום לקרוא בשם ה' שיעזור לי!

וילכו יחדיו

יש לנו נטייה לזלזל במי שלא נושם כמונו, חושב כמונו, מבטל תורה כמונו...

אז מה אם יש לו לבוש קצת מוזר? אז מה אם יש לו מבטא מצחיק? אנחנו נוטים להדביק "תוויות". נדמה לנו שאם יש לו כיפה גדולה כנראה שיש לו השקפה מסויימת, או אם הוא מגולח למשעי הוא כנראה מודרני ואין לו כל כך יראת שמיים. התוויות הללו שאנו מדביקים קשות מאוד להסרה גם כאשר אנחנו מגלים בסוף שאותו אדם הוא בעצם צדיק גמור.

"כאיש אחד בלב אחד" זו לא סיסמה שנשארה אי-שם בקבלת התורה! זו היא דרך חיים, ואם לא נחיה על פיה עלינו לפחות לחשוב עליה מדי פעם.

בפרשת העקדה כתוב פעמיים "וילכו שניהם יחדיו", ובפעם השלישית כתוב "וילכו יחדיו". מה פשר העניין? בפעם הראשונה רש"י כותב שאברהם יודע את האמת ובכל זאת הולך עם יצחק בלב שלם. בפעם השנייה יצחק כבר יודע שהוא הולך להישחט ובכל זאת הולך עם אברהם בלב שלם. בפעם השלישית רש"י לא כותב כלום. הרש"ר הירש זצ"ל לעומת זאת מפרש שבפעם השלישית אברהם ויצחק נמצאים אחרי החוויה העילאית והמצמררת שהם עברו בניסיון העקדה, וכעת הם נמצאים בדרגה של מלאכים, אך בכל זאת הם הלכו עם הנערים – "וילכו יחדיו".

השקיפה ממעון קדשך מן השמים

חורף 92, גבול לבנון. שיאה של המלחמה נגד חיזבאללה. הייתי אז ביחידת מסוקי הקובריה של חיל האוויר. זאת הייתה תקופה קשה מאוד לצבא, עשרות הרוגים, מצב של חוסר ודאות. אנחנו הורגים אותם והם הורגים אותנו. באותו שבוע הייתי בכיתת כוננות, שזה אומר בין היתר לישון עם הנעליים לרגלינו כדי להיות מוכנים בתוך דקות להיות על המסוק ולצאת לשדה הקרב.

באותו יום הגיע המח"ט של גולני עם "רעל" בעיניים! אמרתי לעצמי "זה לא מריח טוב, הולך להיות בלגן היום". לא עברו כמה שעות וכאשר יגורתי בא לי. מחשבותיי הפכו למציאות! מסתבר שאיזה כוח של גולני נקלע למארב קטלני עקוב מדם. המפקד ועוד כמה חיילים נהרגו. שאר הכוח נשאר גלוי בשטח בחוסר אונים והחיילים נמצאים בין חיים למוות.

הוועקנו בלילה למבצע חילוץ כדי להחזיר את החיילים בריאים ושלמים מתוך התופת. יצאתי במהירות לעבר המסוקים כמו שתרגלנו היטב באימונים. נכנסתי למסוק ועלינו לאוויר.

זה היה לילה חורפי וחשוך במיוחד. לא היה אפשר לראות מטר קדימה, עננים נמוכים כיסו את כל האזור ואי אפשר היה לטוס. עבור המסוק היה זה גזר דין מוות! אמרתי למפקד שאני לא זו במצב כזה. הסיכוי להתנגש בהר כמעט בטוח. זה ממש התאבדות!

"אין ברירה!" חזר המפקד ואמר, "חייבים להוציא את חיילינו משם עוד הלילה, אחרת יהיה מאוחר!"

עליתי מעל לעננים כדי לנסות לראות איזושהי נקודת ציון, לזהות לאן אני טס. לפתע, בתוך החושך, ראיתי מרחוק לפיד אש ענק. התקרבותי וראיתי שזה הר שעולה באש! צעקתי לכולם בקשר וטסתי לכיוון ההר. זה היה אזור הקרב שבו שהו כוחותינו. הסתכלתי במד הדלק, כבר לא יכולתי להמשיך. עשיתי אחורה פנה לארץ כדי לתדלק ושוב חזרתי לאזור האש. כל הלילה חגתי מעל המקום בצפייה לראות איזו אות חיים.

הייתי בייאוש מוחלט. עקב החושך והערפל הכבד אי אפשר היה לראות כלום. פתאום, כמו איזו השגחה עליונה, החלו השמיים השחורים לקבל גוון בהיר ואט אט האירו קרני השמש את הארץ. זה היה מחזה מפעים. לפניי נגלה נוף עוצר נשימה של הרים מושלגים ועצי ארז נוטפי טל, מוארים באור קרני השמש הראשונות. החזרתי את מבטי אחורה ולפתע ראיתי את חיילינו על פסגת ההר שוכבים על גבם עם כל הציוד, מותשים מעייפות לאחר הליכה בלתי פוסקת במשך לילה שלם. הסתכלתי ימינה, מאה מטר מהם היה רכב החילוץ שאותו הם לא יכלו לראות כיון שהוא היה מעבר לעיקול. רק מהגובה שלי יכולתי לראות זאת. רציתי לצעוק להם: "חבר'ה, עוד קצת! כבר מחלצים אתכם!"

החלטתי לעשות מעשה. ירדתי עד מעל לראשיהם עם המסוק ונופפתי להם לשלום. בליבי חשבתי "זהו, סיימתי את עבודתי, רכב החילוץ מעבר לפינה. שיהיה לכם בהצלחה!"

לא ידעתי מה קרה עם אותם חבר'ה. עברו שנים חזרתי בתשובה ומאז וכבר הספקתי להשתחרר מהצבא ולהתחתן. אשתי ואני

החלטנו לצאת לטיול ארוך לדרום אמריקה כמו כל ישראלי טוב. הגענו לאיזה כפר נידח וכמובן שהיו שם גם ישראלים. בזמן שנכנסתי לנוח בבית הארחה נחמד שהיה שם פגשתי ישראלי שבדיוק הכין קפה שחור על גזייה ישנה. התחלנו לדבר על הצבא והוא שאל אותי איפה שירתי. אמרתי לו שהייתי טייס קوبرה. "אה יפה! אני שרתי בגולני" אמר בגאווה, והתעניין היכן בדיוק הייתי.

"בלבנון", אמרתי.

"השתתפת במבצע ב-92?" חקר אותי.

"כן", עניתי בהתלהבות.

"אתה היית על הקוברה מעל פסגת ההר, היכן שנחו החיילים?!"

"כן", אמרתי... שקט השתרר בחדר, הקפה כבר גלש מזמן.

"אתה אולי עשית לנו שלום מהמסוק?" אמר ודמעה קטנה ירדה על לחיו.

"כן"...

הוא השליך את הקפה, או לפחות מה שנשאר ממנו, ויצא במהירות מהחדר. כעבור שלוש דקות הוא חזר ואיתו עוד חמישה חבר'ה, כולם עומדים מבוהלים בכניסה לחדר.

"הנה, זה הוא!" לרגע נבהלתי, "מה עשיתי, ריבוננו של עולם?" לפתע כולם קפצו עליי מאושר וחיבקו אותי, כמות הנשיקות שקיבלתי לא הייתה מביישת אף דודה.

"אתה יודע מי אנחנו?"

“הדודה מפולין! לפי כמות הנשיקות”, אמרתי בגיחוך.

“אנחנו החברה מגולני, חורף 92!”

לא היה לי מה להגיד. התרגשתי מאוד, כבר שכחתי מאותו מקרה. “תדע לך, את מה שעשית בשבילנו באותו לילה לא נשכח לך לעולם! כל הסיבובים שעשית מעלינו במשך כל הלילה בלי להתייאש! זה נתן לנו תקווה ותחושת ביטחון שיש ה' ששומר עלינו ולא הפקירו אותנו! וכשירדת אלינו עם המסוק ואמרת לנו שלום... ידענו שב"ה ניצלנו!”

החלטנו לשם הכרת הטוב שאנחנו איתך בכל הטיול שלך, לאיפה שלא תלך אנחנו איתך, שומרים עליך!
וכך טיילנו חצי שנה אני ואשתי...
עם עוד שישה גולנצ'יקים.

המרוץ לאמונה!

למעשה רוב בני האדם מאמינים מתוך רגש. כלומר מבינים שהדברים נכונים ושה' ברא את העולם. אבל אמונה רגשית בלבד אינה בטחון שתעמוד לאדם בשעת נסיון ולכן צריך גם אמונה בשכל. וזה המשמעות הפסוק (דברים ד' ל"ט) “וַיִּדְעֶתָ הַיּוֹם וַהֲשַׁבְתָּ אֶל-לִבְּךָ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם מִמֶּעַל וְעַל-הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד” כלומר כאשר האמונה מבוססת בשכל האדם אז היא יכולה להתיישב בלבנו. חשבתי לעצמי מה זה ספר התורה?... ספר היסטוריה?

אם הייתם יודעים שכל הדברים שהתרחשו שם קרו באמת ללא צל

של ספק, זה היה משנה לכם את כל החיים! אם נדבר עלי אישית כביכול הלכתי עד הסוף... עדיין הייתי שמח שה' איך אומרים היה עושה לי איזה נס פרטי ככה שאדע בוודאות שהוא קיים...

אבל תחשבו רגע.

ה' מתגלה לכל עם ישראל ונותן לו הוראות יצרן. איך העולם מתנהל. מעין מדריך לחיים. את זה תעשו... פה אל תלכו... וכו'...

נכון כמו שאמרתי אנשים אומרים לי אם ה' היה עושה לי נס הייתי חוזר בתשובה! נגיד שבאמת היה מזה שהיה... אבל עכשיו מה לה' איכפת בכלל ממני? אני כזה קטן וחסר משמעות בכל מה שהוא יצר והוא כזה גדול וחכם מה איכפת לו מבני האדם? מה איכפת לה' אם אני מניח תפילין או לא. כמו שלי לא איכפת ממיליוני הנמלים שעוברים לי מתחת לרגליים אפילו ברגע זה ממש...

אבל זה בדיוק ההיפך הגמור! אבל אם הייתם יודעים שכל עשרת המכות במצרים התרחשו באמת. שבא הקב"ה ומראה לכל העולם מה הוא מסוגל.

אומר ה' בואו תראו מזה עשיתי במצרים את כל האותות והמופתים אתם יודעים למה? כי איכפת לי מכל יהודי ויהודי לעומת הגויים. איכפת לי מכל היהודים גם אלה שכרגע לא מאמינים כל כך... הרי ממצרים יצאו רק חמישית מעם ישראל... כל השאר מתו במכת החושך. רק מי שהאמין יצא! ה' עושה תצוגת תכלית פעם אחת בהיסטוריה – יציאת מצרים.

הרמב"ן אומר שה' לא עושה הופעות פרטיות לכל כופר שרוצה הוכחות לקיומו שיגיד רק אם הוא יראה לי אני מאמין...

דרך אגב למה דווקא מצרים הם אלה שנבחרו מכל האמות להראות את כוחו של הקב"ה? כי הם היו אלופי הכישופים. הקב"ה הלך על

הכי חזקים... אם היה עושה את זה לצרפתים היו אומרים 'חכם על קטנים'... אבל לא עשה את זה למצרים מעצמה מס' בעולם!
אחרי 49 יום עוברים את ים סוף ואז יש מעמד הר סיני ששם מקבלים את התורה ישירות מה'. באותו רגע כל העם מגיע לדרגת נבואה.
אם באמת הארועים האלו התרחשו זה היה גורם אושר אדיר שה' בחר דווקא אותנו להיות לעם היהודי! שמקבל ומעביר את התורה מדור לדור!

אז מה ההבדל בין דתות אחרות?

דתות אחרות בעולם גם מעבירות את סיפור המסורת שלהם במשך שנים רבות הנצרות מעל 2000 שנה והאיסלם מעל 1400 שנה בערך.
אז בטח אתם שואלים מדוע דווקא המסורת היהודית היא הנכונה?
1- עדי ראייה כמו שאמרנו... הנצרות והאיסלם בנויים על עדות אחת של אדם יחיד שטוען שה' או מלאך נגלה אליו. כבר 50 אחוז היה או לא היה... מחר יקום איזה צ'יפופו ויגיד שה' נגלה אליו והוא המשיח... אתם יודעים כמה אנשים מגיעים לבית כנסת וטוענים שהם המשיח?!

לעומת זאת ה' נגלה לעם ישראל אל מול 3 מיליון איש (600 אלף גברים 600 נשים וילדים). הדור הבא ידע בוודאות שזה התרחש מכיוון הוריו היו עדי ראייה ישירים של המאורע.

הנצרות והאיסלם בנויים על כמו פירמידה הפוכה. כלומר בנויה על אדם אחד שגרר קבוצה של אנשים (מעריצים) שהלכה וגדלה מעין חבר מביא חבר בלי שום הבנה כלל על מה ולמה. כמו ברוסיה לפני 20 שנה עם כל התורים שהיו שם לחלוקת אוכל. מספרים על אחד שסתם נעמד באמצע הרח' לכמה דקות, וישר אנשים נעמדו מאחוריו ומבלי להבין על מה... דרך אגב הנצרות והאיסלם לא

מכחישים את מעמד הר סיני אלא אדרבה הם הסתמכו עליו בתור הגילוי המשכנע ביותר שיש בורא לעולם!

יתכן שנשנה את חיינו בגלל אדם אחד שטוען שה' נגלה אליו בחלום נמסור את הנפש על דבר שאין לו שום הוכחה ברורה שזה אמת?

אז שאלת השאלות מעמד הר סיני היה?

מי אמר שזה אכן היה? אפשר להוכיח? האם ניתן להטיל ספק? למשל אם נלך ברח' ונשאל אדם... אתה מאמין שהיה את 'המהפכה הצרפתית'? בטח! מאיפה אתה יודע? היית שם? לא! אהה.. אתה מכיר מישהו שהיה שם? לא! אז מאיפה אתה יודע שזה היה? אהה... כתוב בספר היסטוריה! סימן שזה היה ועל זה אף אחד לא מערער... ואף אחד גם לא יערער על אף אירוע שהיה בעבר הקרוב והרחוק.. למה? כי זה כתוב!

אז למה לערער על יציאת מצרים?

אני אגיד לכם למה... כי אני הולך למסור את הנפש ולוותר על דברים שישנו את החיים שלי! לכן אני רוצה לדעת בוודאות שאכן ארועים אלה התרחשו. כי זה משנה חיים.

אז חברה איך אפשר לדעת שזה היה?

שמעתי רעיון מדהים! תזרמו איתי בבקשה...

בואו ניקח אירוע כמו השואה ונשאל את אותה שאלה. היה או לא היה? היום קיימים בעולם ארגונים אנטישמים נואו נאצים שטוענים שהשואה לא היתה ולא נבראה מעולם זה המצאה של היהודים ובנות בריתה וגם אין שום הוכחה לכך, ויש להם תירוצים לכל דבר אל תדאגו... ואפילו שמעתי שהם מציאים 50 אלף דולר למי שיוכיח אחרת! לא היה ולא נברא הכל דמיונות!

אז איך אפשר להוכיח שהיתה שואה?

הרי אם תשאל כל יהודי ויהודי ברח' הוא יגיד לך ודאי שהיתה! נכון שעוד היום חיים איתנו ניצולים עם סיפורים עם כל מה שקרה ועל מסירת נפשם גם כאלה שלא היו דתיים.

מספר ניצול שואה שגר בארה"ב שיום אחד הוא הלך בשדרת חנויות. לא בשביל לקנות אלא מכיון שהיה צריך לעבור משם. כאשר הוא עבר שם פנה אליו אחד הסוחרים "היי בחור צעיר, יש לי חולצות יפות בשבילך במחירים טובים, בוא תיכנס לחנות ותבחר לך מה שתרצה" ... אמרתי לו "אני אוהב חולצות יפות ומחירי מציאה אבל היום אני לא יכול". שאל המוכר "למה לא?" ...

"כי היום יום שישי בצהרים ואני מוכרח להגיע לביתי לפני שבת. והזמן קצר מכיון שאני שומר שבת אין לי זמן להיכנס לחנות שלך..." הוא הסתכל עלי בפליאה "בחור צעיר בגלל השבת אתה מוותר על בגדים במחיר כזה טוב?" "כן, אמרתי לו, בשבילי שבת זה מאוד חשוב!" המוכר ענה לי: "שבת? תורה? אלוקים? אין דבר כזה זה כלום בשבילי!"

התפלאתי מאוד "למה בשבילך זה כלום? למה ה' לא קיים? למה אתה אומר זאת?" הוא לקח את ידו ודפק בחוזקה על חזהו. "אני הייתי באושוויץ! הרגשתי את זרועותיהם של הנאצים, זרועות עברתי שם. ומי שהיה שם לא יכול להאמין יותר באלוקים!" ואז הוא ממשיך ואומר "בחור צעיר, אם היית רואה מה שאני ראיתי גם אתה לא היית מאמין יותר באלוקים!"

אז שאלתי אותו, "מה אתה חווית שאני לא חווית? מה אתה עברת שאני לא עברתי?" הוא אמר שוב "אני הייתי באושוויץ!"

ואז הפשלתי את שרוול החולצה שלי והראיתי לו את המספר שיש לי על היד! ושאלתי אותו "בן כמה אתה היית כשהיית באושוויץ?"

הוא ענה: "לי בן 22. אמרתי לו: "אני הייתי בן 10! הייתי בן 7 מחנות השמדה שונים, פעמיים ביקרתי במלתעותיו של מלאך המוות ד"ר מנגלה יימח שמו, הייתי בתוך תאי הגזים! ואני עדיין מאמין באלוקים!"

6 מיליון יהודים חפים מפשע נרצחו בשואה ולמה? דווקא בגלל שהם יהודים! אני ראיתי יהודים הולכים יחד לעבר המוות מחזיקים ידיים ושרים ביחד "אני מאמין באמונה שלמה..."

איך אפשר לשמוע את זה ולהישאר אדישים...

אז איך נוכל לשמר את השואה גם בעוד 100 שנה? שגם צאצאינו ידעו מה קרה שם? תמונות לא תמיד עוזרות. אתם יודעים היום יש 'פוטושופ'...

זה הרעיון:

נקים ארגון לזכרה של השואה עם כללים חדשים שגם אם נפגוש יהודי בעוד אלף שנה נדע שזה התרחש. הרי ידוע שאחד הדברים הקבילים בבית משפט זה עדים... חורצים דינים ע"פ עדים.

אז בואו ניקח את כל הניצולים שקיימים בעולם כמה שיותר הרבה נגיד מיליון. ונרכז את כולם באצטדיון ענק. וניקח מכל אחד ואחד עדות מה שעבר עליו ונעשה ספר עם כל התיאורים המדויקים עד פרטי פרטים... ובספר הזה יהיו כתובים כל המאורעות שהם עברו ונבקש מהניצולים שיעבירו זאת מאב לבן. למה כי שאבא שלי מספר לי סיפור הוא לא משקר... מה מיליונים שיקרו לילדים שלהם? אז נעשה ספר כזה עם כל התיאורים וניתן לכל הניצולים לאשר אותו ואחרי שאישרו סוגרים את הספר ואין יותר להוסיף ולהוריד זה חתום! גם אם נמצא פתאום איזה ניצול שהגיע מ'הונולולו' וירצה להכניס עדות לא ניתן לאחר שחתמו את הספר. ונדפיס ספר כזה

לכל אחד מהניצולים וספר המקור נשמור 'ביד ושם'.

1. ואח"כ נעשה כללים לארגון הזה.

2. שכל אחד שנולד עושים לו מספר על היד

3. כל אחד לובש תלאי צהוב

4. כל אחד 3 פעמים ביום קורא מעותק של הספר שנמצא אצלו ומודה לה' שהציל אותו מהתופת. ופעם בשבוע קוראים את הספר ביחד.

5. אסור להתחתן עם אנשים אחרים מחוץ לארגון כי מי שיבוא מבחוץ לא בטוח שהוא ירצה לעשות את אותם כללים.

6. ונעשה 3 חגים לארגון.

חג שחרור המחנות – שבוע שלם מוציאים מן הבית את כל המוצרים מתוצרת גרמניה ואוכלים לחם יבש ויושבים כולם ביחד ומספרים מה קרה בשואה.

חג הקמת הארגון – לומדים את הספר ביחד כל הלילה וחווים את הסיפורים.

חג הנדודים לארץ ישראל – עוברים לגור בקרונות רכבת ומשחזרים איך ניצלנו במשך שבוע שלם.

אחרי שנעשה את כל זה מישהו יוכל אי פעם לערער על אירוע כזה שהתרחש? אחרת למה עושים כל כך הרבה שנים את הדברים האלו אם זה לא היה ולא נברא?

וזה הנמשל:

אחרי הניסים הגדולים שעברו ישראל. משה רבינו אוסף את כל מי שנשאר ומגיעים להר סיני. אומר ה' אין עוד עם בעולם שאלוקים מתגלה לכולם אירוע שהיה לפני מיליוני איש. אי אפשר להכחיש!

איך אפשר להכחיש דבר כזה גדול? איסור שינוי בספר לאחר שהוא נחתם! התורה עוברת מאב לבן 613 מצוות מאוד מגבילות זה הרבה יותר עוצמתי מאשר שרק אבא שלי יאמר לי. תחשבו על זה תפילין... איזה דבר מוזר! קופסאות שחורות! מניחים אותם, זכר ליציאת מצרים! עשרות מצוות זכר ליציאת מצרים!

שבת – יום שלם רק ל'ארגון' לעם ישראל. קוראים בספר תורה כולם ביחד! (וגם הקידוש הוא זכר ליציאת מצרים!)

ברית מילה – כמו המספר על היד עושים אותו לאחר 8 ימים שתינוק נולד זכר ליציאת מצרים!

פסח – נקי מחמץ. (נקי מתוצרת גרמנית!) והאבא מספר לפרטי פרטים סיפור יציאת מצרים!

סוכות – 'חג הנדודים חיים' בסוכה. זכר ליציאת מצרים!

שבועות – לומדים תורה כל הלילה. זכר ליציאת מצרים!

300 אלף אותיות יש בתורה ולאחר 2000 שנה של גלויות בכל העולם. עירק/פולין/הודו/ תימן... התפזרו לכל עבר לכולם יש את אותו ספר תורה בלי שום טעות!!! איך? הרי אנחנו בשביל להעתיק מסמך אחד יוצא לנו מלא טעויות! ולאחר מכן כולם עולים לארץ ישראל, ומשווים את ספרי התורה את התפילין את המזוזות את הסוכה. הכל אותו דבר! אני מרגיש צמרמורת רק מלחשוב על זה!

דעו לכם שאתם עכשיו רואים ספר תורה בארון קודש בבית כנסת... אנו יודעים לחלוטין שזה הספר שקיבל משה רבינו בהר סיני!

כתב הרמב"ן: כל יהודי ויהודי... נשמתו עמדה בהר סיני.

כולנו צאצאים של סבים שמסרו נשמתם כדי לא להפסיק את השרשרת! אז מה איתנו? לא כדאי שנהרוס!